

ler at avisbuddet, hvis de er på listen, husker at kigge på den, inden man bare smider endnu en avis nede i opgangen eller ind ad brevsprækken.

Så jeg vil egentlig spørge ministeren: Er det ikke bare en form for syltekrukke at trække pinnen ud og vente på, at man finder det her frivillige kompromis? For kan det overhovedet lade sig gøre at få folks ønsker respekteret, medmindre man siger, at der skal være en lov, der giver dem ret til at sige nej?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Jeg kan garantere for, at det ikke er nogen syltekrukke. Men jeg vil gerne forklare fru Karen Hækkerup, hvorfor det ikke er så helt enkelt.

Altså, det enkleste er, hvis hvert menneske tager det ansvar på sig at ringe til de tre-fire aviser, der er tale om at man ikke vil have. Det kan også være, der er nogle af dem, man gerne vil have, der er jo en betydelig forskel på dem. Dermed ligger der en mulighed for at vælge, hvilken avis man gerne vil have, og hvilken man ikke vil have.

Det, jeg er bange for, ved at man laver en generel aftale eller – endnu værre – en generel lovgivning, er, at vi kommer til at ramme i flæng, for Folketinget lovgiver jo ikke om enkelte erhvervsblade eller noget andet. De almindelige ugeaviser er de mennesker, som fru Karen Hækkerup omtaler, jo glade for at få, og vi skal sikre os, at de ikke rammes, hvis man gerne vil have dem. Vi skal også sikre os, at hvis man gerne vil have kirkebladet, så kan man også få det. Derfor er det ikke så helt enkelt.

Det mest enkle er faktisk, at man selv tager kontakt, og hvis det drejer sig om fire aviser og der er tre, man ikke vil have, så er det altså tre opringninger på sådan et halvt minuts varighed hver. Det kunne jo godt være, det var den bedste løsning, i stedet for at vi skal ind over netop noget bureaukratisk, når fru Karen Hækkerup selv efterlyser noget ubureaukratisk.

Karen Hækkerup (S):

Jeg synes nu ikke, det er specielt ubureaukratisk at sige til folk, at de selv skal ringe til fire-fem forskellige udbydere, og at de så også selv skal følge op, når det ønske, de har fremsat, ikke bliver opfyldt. For det bliver det jo ikke, fordi der i dag ingen sanktioner er over for de bladudgivere, som bare smider aviserne i opgange i bunker, fordi de er ligeglade: Der kan ikke komme noget efter dem.

Jeg synes egentlig, det er lidt mærkeligt, at den borgerlige regering, som taler om, at det skal være nemt at være forbruger, at det skal være nemt at være borger, lige præcis her synes, at det er rimeligt, at almindelige mennesker og gamle fru Hansen skal ligge og finde fire forskellige telefonnumre at ringe til og dagligt følge op, hvis det ønske, der bliver fremsat, ikke bliver opfyldt. Jeg synes, man burde gøre det her meget mere simpelt.

Nu har jeg noteret mig, at af de partier, som har udtalt sig i den her sag, er der faktisk indtil videre et flertal, som er villige til at lovgive på området. Det vil sige, at det tegner til, at der kan være et flertal imod regeringen. Er den her sag virkelig en sag, regeringen er villig til at tage på en flertalsbeslutning i folketingsalen?

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Det er ikke noget, jeg skal forholde mig til, altså om jeg er indstillet på at tage en sag. Jeg forsøger at finde en løsning på det her, og det, jeg er så frygtelig bange for, er, om man rammer de forkerte. Hvis man bare siger: Vi vil simpelt hen ikke have nogen aviser, der kommer en gang om dagen eller en gang om ugen eller en gang om måneden, færdig! – så kan man gøre det ad lovgivningens vej.

Jeg synes ikke, det er et fuldstændig hysterisk initiativ selv en gang for alle at ringe til de tre aviser, man ikke vil have. Jeg synes ikke, det er en uforvarlig løsning. Men det er rigtigt, at vi gør os overvejelser om, hvordan vi kan gøre det bedst, og problemet er, at vi skal ramme dem, vi gerne vil ramme, og ikke ramme i flæng. Det er det, der er opgaven, som jeg håber man kan løse ad frivillighedens vej.

Kl. 13.30

Formanden:

Så er det fru Karen Hækkerup for et sidste spørgsmål.

Karen Hækkerup (S):

Ministeren siger, at medborgere skal ringe en gang for alle. Men når nu vi, der sidder her i Folketinget, får en masse henvendelser fra borgere, som siger, at de har henvendt sig, men at det ikke ændrer ved, at aviserne bliver ved med at komme dumpende ind ad deres dør eller ligger nede i opgangen, og man kan se, at det frivillige initiativ, som ministeren har sat i søen, ikke nytter noget, er det så måske ikke på tide at lytte til